

ლხინი კახელებთან

მე ჩემი სახლი გამხსენებია,
გამხსენებია ყველა კეთილი...
თქვენთან ნადიმში დამთენებია,
არ დავრჩენილვარ გულდაწყვეტილი.

მე განმიცდია მთის იდილია
და საარაკო ლხინი მზიური,
მაგრამ ეს რაღაც უფრო ტკბილია,
უფრო ნაცნობი და მშობლიური.

ჩემს გვარს, უშიშარს და იმედიანს,
არ მოჰკლებია ყურძნის ნაწური,
მაგრამ ეს რაღაც უფრო მეტია,
უფრო სოფლური და ვაჟკაცური.

1938